

BOZSIK PÉTER
VERSEI

HAIKUK

Célratörő

A szoknyád alá
nyúlni, te vers, s rögtön meg...
fogni lényeged.

A magasból

Siló-cellába
néz: mély kéjbe ha esne,
lépne halálba.

Mókaszem 1.

Őzike szeme
csillan. Részegen ha lát,
könnye kicsorran.

Mókaszem 2.

a) F/Ázóka Móka
szemében riadt félelem.
Korunk fényei.

b) Korunk fényei
szemében riadt félelem.
Le kell majd győznöm.

AHOGY. PONTOSAN ÚGY

Zsófinak, aki nem szőke

Ahogy kérdez hullám-szőkeséged,
s nyúl nadrágom farzsebébe
(lehet, te vagy létezésem éke);
ahogy fintorba torzul a szád,
és elmerülsz bennem,
mint egy harci naszád
(pontosabban fölfűzöd magad rám,
s én merülök el benned);
ahogy szívod bűdös cigarettád
– egyiket a másik után;
ahogy szemed alá ivódik a kor
– nem lesz majd egykor...
Pontosan így kellesz nekem,
ahogy kell innom, ennem.

NÉGYSOROS

A tudás többé nem hatalom:
butaság máglyáján égünk.
A túlélésre nincs alkalom,
hasztalan voltunk; most végünk.

VALAMIT TISZTÁZNI

Szabálytalan rondel

Mint bélben a férgek,
szaporodik bennem a kétely;
undor fog el, métely:
valamit tisztázni kéne.

Mitől bennem e villoni hetykeség,
s minek? A világ ilyen, vagy benne e rész,
hol élek? Dühödt lázban égek,
mint bélben a férgek.

Félelem lappang soraim közt,
hiába a sok költői eszköz
elrejtésére; testemben nőnek a fe-kélyek,
ahogy szaporodik bennem a kétely,

mint *fogamban az idegen anyag*.
Csak lennék már más, akár *agyag*
vagy lélek. Vajon a halál mély-e?
Undor fog el, métely,

ha játszom, mint régen,
pöcsömmel a porban, hülyülve
vissza a gyerekkorba, kérem,
valamit tisztázni kéne.